

Радой Ралин

Переправа

Какво ли през дългите походни дни не видяхме?
Какво има още да видим по нашия път!
До гуша ни беше дошло. Ала пак се не спряхме.
И ето, повторно на Дунав водите блестят.

Тук Дунав е друг – натъжен и ления. Монотонен.
И залезът гасне над Бездан. И вятър свисти.
И ний с часове преминаваме моста понтонен.
Люлее се мостът и лед по дъските блести.

По пътища лоши цял ден камионът те люшкар.
И ти си премръзнал – със нос, посинял от студа.
От време на време подпираш се с тежката пушка
и щом се подхлъзнеш – пропадаш всред тая вода.

И мислиш – да стигнеш до края не би имал сила.
Ще паднеш на сред път в дълбоката тъмна река.
Но от лодките девушка руска усмихва се мило,
от лодките девушка руска ти маха с ръка.

А ти не отвърщаш. По моста напред отминаваш.
И мостът се клати. И лед по дъските блести.
Ти мислиш: девойката руска да ли те познава?
И все ти се струва – за втори път виждаш я ти.

А Дунав шуми натъжен и ленив. Монотонен.
И сякаш водите му черни съвсем на текат.
И ти, и другарите твои по моста понтонен
вървите – и бавно пред вас приближава брегът.

1947

КРАЙ

© 1947 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5828>]